

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jus Canonicvm R.P. Pavli Laymanni, Soc: Jesu Theologi, Et
Olim In Alma Et Episcopali Academia Dilingana SS.
Canonum Ordinarii Professoris**

Juris Canonici A. R.P. Paulo Laymanno Societatis Jesu Theologo SS.
Canonum In Alma, Catholica, Et Episcopali Universitate Dilingana
Professore Qvondam Ordinario, Prælectionibus Academicis Illustrati

Laymann, Paul

Dilingæ, 1673

Capitulvm XLIII. Nouit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62587](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62587)

los subiecta sit, tunc nisi ex adiunctis aliud intelligi possit, ad præcedentia tantum, non sequentia capitula referetur.

S. Tertio.

SI quis contra Judicem delegatum obiiciat, quod eum suspectum habeat, causam suspicionis allegare debet, tunc nisi omnino friuola appareat, Judex delegatus cogere potest partes, ut in aliquos, qui non multum remoti sunt, tanquam arbitros compromittant, ita ut si coram his causa suspicionis intra terminum temporis ab ipsis definitum probata non fuerit, tum idem Judex procedere possit; sin autem causa probata, Judex cognitione superfedere debebit, quandoquidem ratio dicat, quod suspecti & inimici Judices esse non possint.

De hac re dictum est in *c. Suspicionis. 39. de officio delegati. & in D. de jurisdict. Ordinarum. concl. 40. & 41.*

CAPITULUM XLII.

An deferendum.

PARAPHRASIS.

Titius cum animaduerneret Caium paratum esse ad spoliandum ipsum, appellauit, ne quid attentaretur, sed Caius posthabita legitima appellatione, nihilominus spoliavit. Tunc Titius contra ipsum actionem instituit, offerens se ad spoliationem in continenti probandam. Verum contra hoc etiam Caius appellat:

Resp. Pontifex hoc casu appellationem Caii recipiendam non esse, cum in eo puniendus aliquis sit, in quo deliquit, & qui appellationi deferre neglexit, is appellationis beneficio indignum se reddit.

SUMMARIUM.

1. *Non est audiendus appellans in eodem negotio, in quo ipse ante appellationi legitima non detulit.*

Not. Vnic. Si quis aduersarii sui legitima appellationi non detulerit, postea

audiendus non est, si ipse in eodem negotio appellare velit. *c. Constitutus. 17. h. t.* non enim adiuuatur edicto, qui contemnit edictum, & frustra legis implorat beneficium, qui deliquit aduersus legem. *c. 1. de immunitate Ecclesiarum. & c. quia 14. de usur.* Cum enim in ea causa puniendus sit, ideo adiuuandus & fouendus non est, ne inde commodum consequatur, unde poenam meretur.

Nota autem I. Quod dixi, si legitima appellationi non detulerit, sin vero illegitima & friuola fuit, non idcirco jus suum indefensum relinquere debet pars altera, sed processum petere potest, & postea, si opus sit, appellare *arg. l. Illud. 40. ff. de petitione heredit.*

Not. II. Quod dixi: in eodem negotio siue causa; at vero in alia causa appellatio recipienda est, tamen si qui appellat indiuerfa causa, pendente appellatione quidpiam innouarit *arg. c. dilectus. 55. h. t. & docet Abb. hic. n. 4. ubi ait: doctrinam huius Capituli procedere, si duæ appellationes interponantur circa idem negotium, secus si circa diuersa & non habentia inter se ordinem.* Nam hoc casu puniri debet, qui post appellationem legitime interpositam quidpiam mutauit, non autem idcirco prohiberi quominus in alia causa legitime appellet, consentit cum his doctrina *Innoc. in c. Intelleximus. in fine de adulteriis,* quod delictum vnius delictum alterius promouere & fouere non debet.

CAPITULUM XLIII.

Novit.

PARAPHRASIS.

Innoc. III. mandauit legato à latere ut aduersus terram Regni Galliarum interdictum promulgaret, quod & fecit non obstante appellatione, quam Rex fecit, prætendens legatum ipsi suspectum esse, hoc cognito **Resp.** Inn. quod Legatus edictum non edidit, sed promulgauit; nec fuit dictator eius, sed magis executor; cum itaque secundum iura ab executore appellari non possit, nisi modum in exequendo excedat, sequitur

tur, quòd appellationi Regis deferenda non fuerit, præsertim cùm in commissione facta Legato clausula adiecta sit, appellatione remota; quod verò attinet ad suspicionem, quæ obiciebatur, non existimat Papa Legatum meritò suspectum fuisse, sed etsi ponamus fuisse, tamen non debuit ab executione cessare propter interpositam appellationem, cùm non proprio motu, sed ex Pontificis mandato processerit.

Casus huius Capituli intelligetur plenius ex *c. 2. de postulatione Pralatorum & c. nonis de off. leg.*

S Y M M A R I V M.

1. *Edere legem & edictum, est authoris; promulgare, potest esse simplex ministerium.*
2. *Ab executore mero non potest appellari, nisi modum mandati vel commissionis sua excedat.*
3. *Potest ab executore appellari, si mixtus sit, vel asserat se esse executorem, & mandatum in scriptis sufficienter & indubitare non exhibeat.*
4. *Merus executor recusari non potest tanquam suspectus.*

1 **N**OT. I. Aliud est edere & aliud promulgare legem vel edictum: nam edere est authoris; promulgare simplex ministerium continere potest:

2 Not. II. Ab executore mero appellari non potest, nisi modum mandati ac commissionis suæ excedat, *l. Ab executione s. C. Quorum appellationes non recipiuntur.* Et dixi in *c. Quod ad. 15. de sent. & re jud.*

Ratio est, quia merus executor non habet cognitionem, sed meram sententiæ iam late executionem, vel itaque à lata sententia appellari potest, tunc appellatio non tendet aduersus executorem, sed aduersus iudicem mandantem, vel appellari non potest, tunc executio, cùm sit effectus sententiæ, impediri non debet, quòd si verò executor limites commissionis excedat, tum extrajudicialiter grauat, ideòque ab eo appellari potest; Etenim qui excedit, aliud quid facere videtur, quàm ei commissum sit.

Addendum quoque, si is, qui executorem se asserit, mandatum in scriptis sufficienter & indubitare non exhibeat, appellari ab eo posse, sicuti habetur in nouis Rotæ Romanæ decisionibus. *tit. de appell. decis. 45. alias. 346.*

Loquimur autem de mero executore: nam alia ratio est de mixto, vt si summus Pontifex mandet alicui beneficium conferri, per rescriptum in forma dignum, & super eo executorem det; Iste exceptiones, si quæ à contradictore opponuntur, recipere debet, ideòque ab eo appellari potest, cùm cognitionem aliquam habeat, sicuti ex communi docet Garcias de beneficiis *p. 6. c. 2. n. 111.*

Not. III. Merus executor recusari non potest tanquam suspectus. Ratio est: quia nihil agit ex se seu motu proprio, sed omnia ex mandato committentis, & ided non ipse facere censetur, quæ facit, sed potius qui mandauit *c. Cum aliquibus. 4. de rescriptis in 6. juncta gl. verb. autoritate.* Veruntamen si non omnino certum ac limitatum mandatum habeat executor, sed quædam ex eius arbitrio dependeat, si v. g. testes audire debeat ac referre, tali casu grauari potest, ideòque recusationi locus est, sicuti *Abb. hic monct. n. 7.* vbi rectè etiam ait: quòd executor in beneficialibus recusari potest, quia is debet possessore beneficii citare, eiusque exceptionem & oppositiones recipere, & ideò grauari potest, consequenter locus est recusationi, sicuti & appellationi, vt supradictum.

CAPITVLVM XLIV.

Sapè.

P A R A P H R A S I S.

Accidit non rarò, vt, qui à iudicis sententia appellauit, nec per se, nec per Procuratorem idoneum appellationem prosecutus sit, vel ob malitiam Procuratoris mandatum procuratorium occultantis, lites indecisæ manserint: cùm tamen facile terminari potuissent; quia, si juris quæ-

XXXI
or.